

Arrest

nr. 233 962 van 12 maart 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A.-C. RECKER
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 28 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. RECKER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent geboren in Santo Domingo in de Dominicaanse Republiek. Op 15- of 16-jarige leeftijd trok u samen met uw ouders, broers en zussen naar Venezuela, op zoek naar een beter leven. U vestigde zich in Caracas. In 2004 of 2005 verwierf u de Venezolaanse nationaliteit. U deed toen afstand van het Dominicaanse staatsburgerschap. Vanaf uw 18de werkte u op een parking in het centrum van Caracas. In 2000 werd de parking onteigend door de overheid. Sindsdien verkocht u kleding. U kocht deze in het groot in op de markt en verkocht ze op straat in de staat Bolivar, een mijnstaat waar u hogere prijzen

kon krijgen. U dreef informele handel. Met deze job slaagde u er steeds in om in uw levensonderhoud te voorzien. Uw tante, bij wie u inwoonde in Caracas, had een kleine kledingwinkel in het centrum van de stad. Bij gebrek aan cash geld en wegens de toegenomen onveiligheid, konden jullie de laatste maanden geen handel meer drijven. Ook al was u op papier geen lid, u was altijd een actieve aanhanger van de oppositiepartij Voluntad Popular. U nam deel aan zeer veel betogingen en marsen tegen het huidige regime, onder andere naar aanleiding van de arrestatie van Leopoldo Lopez en Antonio Ledezma en toen de regering beslist had het wettelijk verkozen parlement buiten werking te stellen en te vervangen door een orgaan met door haar aangestelde mensen. In het voorjaar van 2018 kwamen colectivos, paramilitaire groeperingen bewapend door het regime, in uw wijk van huis tot huis om de bewoners onder druk te zetten een carnet de la patria aan te vragen. Zo kwamen ze op een maand tijd ook drie keer bij u over de vloer. Een dergelijke kaart geeft toegang tot de aankoop van voedsel en medicijnen. Tegelijkertijd vormt het een middel voor het regime om haar bevolking te controleren. Aangezien de verkiezingen in aantocht waren, voerden de colectivos de druk op. Uw tante, die aan hoge bloeddruk lijdt, en haar dochter hadden al een carnet de la patria aangevraagd om medicijnen te kunnen kopen. Met de kaart hadden zij ook enkele keren een – karig – voedselpakket ontvangen. Een dergelijke kaart aanvragen vindt u een enorme vernedering omdat u zo verplicht wordt deel te nemen aan de onwettige maatregelen van het regime. De derde en laatste keer dat twee gewapende colectivos aan uw deur kwamen om u onder druk te zetten om een carnet de la patria aan te vragen, was op 12 april 2018. Voor u was de maat vol. U besliste het land te verlaten. Wel wendde u zich op 18 april 2018 nog tot het kantoor van J.H. in het nationaal parlement. Hij is een politicus van oppositiepartij Primero Justicia en houdt zich als advocaat bezig met mensenrechten. Hij stelde een klacht op naar aanleiding van het incident op 12 april 2018. De druk van de colectivos, samen met de toegenomen onveiligheid en de implosie van de gezondheidszorg, deden u besluiten Venezuela te verlaten. Bovendien leed u de laatste tijd aan een depressie en kon u nergens antidepressiva kopen. Op 27 april 2018 verliet u Venezuela. U reisde naar de Dominicaanse Republiek van waaruit u op 14 mei 2018 het vliegtuig naar België nam. U wilde verder reizen naar uw zus in Italië doch werd door de luchthavenpolitie tegengehouden wegens een onduidelijk reismotief. U werd overgebracht naar het transitcentrum 'Caricole' van waaruit u op 17 mei 2018 u een verzoek om internationale bescherming indiende. U vreest dat indien u bij een terugkeer naar Venezuela zou blijven weigeren een carnet de la patria aan te vragen, u gevangen gezet of gedood zou worden.

U bent in het bezit van uw Venezolaans paspoort, uitgereikt op 21 januari 2015 met een geldigheidsduur van vijf jaar, en uw Venezolaanse identiteitskaart. Ter ondersteuning van uw verzoek legde u tijdens uw tweede onderhoud op het Commissariaat-generaal uw klacht neer, opgetekend door J.H. op 18 april 2018; een aantal foto's ter illustratie van de humanitaire crisis en betogingen in Venezuela; een resolutie van het Europees Parlement d.d. 8 februari 2018 over de situatie in Venezuela; een resolutie van de Inter-Amerikaanse Commissie voor Mensenrechten van de Organisatie van Amerikaanse Staten d.d. 2 maart 2018 over de gedwongen migratie van Venezolanen; een nota van UNHCR over de exodus van Venezolanen van maart 2018; een verslag van de Mensenrechtenraad van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties d.d. 26 september 2018 over de mensenrechtensituatie in Venezuela; een beslissing van de Raad van de Europese Unie d.d. 6 november 2018 om de sancties ten aanzien van Venezuela met een jaar te verlengen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst kan er geen enkel geloof gehecht worden aan de door u beweerde politieke activiteiten en uw beweerde politieke profiel. Uw opeenvolgende verklaringen hierover waren immers totaal tegenstrijdig. Tijdens uw interview met de Dienst Vreemdelingenzaken stelde u nooit actief geweest te zijn voor een organisatie, vereniging of partij (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3).

In uw eerste onderhoud met het Commissariaat-generaal stelde u nooit politiek actief geweest te zijn en nooit lid te zijn geweest van een politieke partij. Wel zou u, zoals iedereen, hebben deelgenomen aan marsen tegen de regering (CGVS I, p. 11). In uw tweede onderhoud met het Commissariaat-generaal, stelde u plots dat u altijd actief bent geweest bij de oppositie, dat u altijd hebt deelgenomen aan alle marsen, en dat u daarom het land hebt verlaten (CGVS II, p. 3). Dat er aan uw beweerde politieke profiel en activiteiten geen geloof kan gehecht worden, blijkt ook uit de door u neergelegde klacht en uw verdere verklaringen. Volgens de door u neergelegde klacht, opgesteld door J.H., zou u zich aan hem hebben voorgesteld als leider van de partij Voluntad Popular. Nochtans had u in uw eerdere verklaringen ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken of het Commissariaat-generaal hierover met geen woord gerept. Meer nog, toen u expliciet gevraagd werd of u ooit was aangesloten bij een politieke partij, antwoordde u eerst bevestigend om meteen daarna te beweren dat u nooit wettelijk was ingeschreven bij een partij omdat zoiets niet langer mogelijk is in Venezuela wegens brandmerking door het regime (CGVS II, p. 3). Een dergelijk antwoord stemt niet alleen (opnieuw) niet overeen met de inhoud van de klacht maar mist ook elk gevoel voor realiteitszin. Wanneer u vervolgens gevraagd werd om concrete informatie te geven over de vele marsen waaraan u zou hebben deelgenomen, bleef u heel erg op de vlakte. U kon slechts de arrestaties van Leopoldo Lopez en van Antonio Ledezma, en de oprichting van de grondwetgevende vergadering waarmee het verkozen parlement haar macht verloor, noemen als aanleiding van marsen waaraan u zou hebben deelgenomen. Andere voorbeelden kon u niet geven. De arrestaties van Lopez en Ledezma kon u overigens zelfs niet in de tijd situeren (CGVS II, p. 3-5). Deze weinige voorbeelden die u aanhaalde, betreffen echter zeer bekende gebeurtenissen die uitvoerig in de media werden verslaan. Bovendien bracht u geen enkel begin van bewijs van uw vele deelnames aan marsen of andere politieke activiteiten aan. Van iemand die zich voorstelt als leider van een oppositiepartij kan verwacht worden dat hij veel meer informatie kan verschaffen over zijn concrete activiteiten en hiervan een begin van bewijs kan aanbrengen. Het is voorts veelzeggend dat u behalve J.H. geen andere personen van de oppositie persoonlijk bleek te kennen (CGVS II, p. 6).

*Daarnaast kan er ook geen enkel geloof gehecht worden aan de door u beweerde bezoeken van de colectivos om u onder druk te zetten een carnet de la patria aan te vragen. Immers, ook op dit vlak legde u tegenstrijdige verklaringen af. In uw eerste onderhoud met het Commissariaat-generaal stelde u dat u **vanaf februari 2018 twee keer** een bezoek kreeg van colectivos (CGVS I, p. 10-11). In uw tweede onderhoud op het Commissariaat-generaal daarentegen beweerde u dat de colectivos **drie keer** aan uw appartement zijn gekomen, en dit **in een tijdsperiode van een maand**. De **laatste keer** zou op **12 april 2018** geweest zijn (CGVS II, p. 8). Bovendien kan er geen enkele bewijswaarde gehecht worden aan de klacht die u zou hebben overgemaakt aan parlementslid J.H. op 18 april 2018. U legde deze klacht neer tijdens uw laatste onderhoud met het Commissariaat-generaal op 3 december 2018. In uw voorgaande verklaringen ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal repte u evenwel met geen woord over het bestaan van deze klacht. Daarenboven stemt de inhoud van deze klacht niet overeen met uw verklaringen. Supra werd er reeds op beargumenteerd waarom er geen geloof gehecht kan worden aan uw politieke profiel terwijl u zich volgens de klacht aan Hidalgo zou hebben voorgesteld als een leider van Voluntad Popular. Bijgevolg kan er evenmin geloof gehecht worden aan in de klacht geschetste discriminatie en constante bedreigingen die het gevolg zouden zijn van uw bekendheid als oppositiefiguur. Toen u gevraagd werd of de colectivos geweld tegen u gebruikten, antwoordde u bevestigend en voegde daaraan toe dat wanneer ze gewapend naar je huis komen, dat al een vorm van geweld is. Gevraagd wat er verder nog gebeurde, stelde u dat zij u onder druk zetten om het carnet op een bepaalde dag te gaan afhalen (CGVS II, p. 7). Volgens de versie weergegeven in de klacht, zou u zijn geslagen en met de dood bedreigd. U maakte geen enkele melding van dergelijke zwaarwichtige feiten. Aangezien de door u neergelegde klacht geenszins ondersteund wordt door geloofwaardige en coherente verklaringen, kan er geen enkele bewijswaarde aan gehecht worden. Sterker nog, de inhoud ervan is manifest tegenstrijdig met uw verklaringen, hetgeen uw geloofwaardigheid eens te meer ondermijnt.*

Gelet op hetgeen voorafgaat kan er geen enkel geloof meer gehecht worden aan de door u aangehaalde vluchtmotieven.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Uit uw verklaringen blijkt dat u samen met uw tante een appartement in Caracas bezat, dat u jarenlang in uw levensonderhoud wist te voorzien door de informele handel in kleding die u had opgezet, en dat u met de steun van uw broer in Spanje erin slaagde uw reis naar België te financieren (CGVS I, p. 3, 7, 8). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat Venezuela een diep politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en neemt er onder meer de vorm aan van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het geweld gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, en de Colectivos chavistas waarbij burgers met een specifiek profiel gevisieerd worden, heeft eveneens geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

In de mate dat u verwijst naar uw medische problemen en aanvoert dat u in Venezuelageen toegang zal hebben tot adequate medische zorg, wijst het CGVS er op dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande appreciatie te wijzigen. Uw identiteit en nationaliteit staan niet ter discussie. De klacht, opgetekend door J.H., kwam hierboven reeds uitvoerig aan bod. De overige documenten betreffen slechts de algemene situatie in Venezuela en hebben geen betrekking op uw persoonlijke situatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 28 maart 2019 in een eerste middel een schending aan van *"artikel 1A, §2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen ; artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens van 4 november 1950, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955 (hierna « EVRM ») en artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet, en de principe van eenheid van de familie"*.

Verzoeker betoogt dat elke vorm van oppositie in Venezuela onderdrukt wordt. Hij stelt dat zowel leden van de oppositie als gewone burgers willekeurig worden gearresteerd en in mensonterende omstandigheden worden gedetineerd. Hij wijst erop dat verschillende rapporten systematisch buitensporig geweld tegen burgers door de politie melden en haalt volgende informatie aan: *"Al Jazeera, "Venezuela in crisis: Ail the latest updates", 25/03/2019"*; *"Amnesty International, Venezuela: Hunger, punishment and fear, the formula for repression used by authorities under Nicolas Maduro, 20/02/2019"*, *"Human Rights Watch, Venezuela: Suspected Plotters Tortured- Military Officers, Family Members Detained and Abused, 09/01/2019"*, *"The Guardian, Fernando Alban: UN to investigate death in custody of Venezuelan politician, 09/10/2018"*. Hij wijst tevens op verschillende passages uit de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus *"Vénézuéla: Situation sécuritaire"* van 20 april 2018 (p. 21, p. 22, p. 23, p. 24). Verder haalt verzoeker aan dat de vrije meningsuiting sterk beperkt wordt sinds de invoering van de *"wet tegen haat"* in 2017 en dat zowel journalisten als mensen die hun oppositie via sociale media uiten gearresteerd kunnen worden op basis van deze wet (VOA News *"Venezuela's New Anti-hate Law Derided as Censorship"* van 9 november 2017; Committee to Protect Journalists *"Venezuela's anti-hate law provides Maduro with another tool to intimidate the press"* van 6 februari 2018).

Verzoeker wijst erop dat Venezuela het gewelddadigste land ter wereld is geworden, dat niet openlijk in oorlog is, dat het aandeel moorden in Venezuela 10 keer hoger is dan het gemiddelde aantal en dat Caracas de tweede meeste gevaarlijke stad ter wereld wordt genoemd (COI Focus, p. 21). Verzoeker stelt dat afpersing, moorden, kidnappings gewoon geworden zijn (COI Focus, p. 22) en dat dit niet wordt betwist door het CGVS, dat herkent dat crimineel geweld in Venezuela wijdverbreid is. Verzoeker wijst erop dat niet alleen de politie gebruik maakt van geweld tegen burgers, dat de Venezolaanse regering het monopolie op gebruik van geweld verloren heeft en dat verschillende gewapende bendes hun gewelddadigheden in absolute straffeloosheid uitvoeren (COI Focus, p. 8).

Verzoeker stelt dat er *"tientallen van duizenden "Colectivos"[zijn], dewelke politieke en criminele geweld mengen"*, dat deze als een echte paramilitaire groepering worden beschreven (COI Focus, p. 17) en dat ze een groot deel van het Venezolaans grondgebied controleren. Hij beklemtoont dat, hoewel de colectivos in het begin van hun creatie door de regering gecontroleerd werden, de regering geen controle meer heeft op hun activiteiten en misdaden (zie in bijlage New York Times, *"Armed Civilians Bands in Venezuela Prop Up Unpopular President"* van 22 april 2017). Verzoeker stelt dat de colectivos niet alleen criminele bendes zijn, maar dat ze ook de regering steunen door hun gewelddadige repressie van elke vorm van dissidentie.

Verzoeker haalt de recente politieke veranderingen en erge spanningen aan (*"RTBF, Venezuela: Guaidó n'exclut pas d'autoriser une intervention militaire des USA si nécessaire, 09/02/2019"*, *"The Guardian, US aid for Venezuela arrives in Colombia, but delivery uncertain, 17/02/2019"*, *"BBC News, Venezuela crisis: President Maduro's 'days numbered' - Mike Pompeo, 24/02/2019"*). Hij stelt dat het risico op militaire confrontatie blijft bestaan.

Verzoeker benadrukt dat uit de COI Focus *"Le retour des ressortissants Vénézuéliens"* van 10 januari 2019 blijkt dat er geen betrouwbare informatie is betreffend de situatie van gedwongen terugkeerders, maar dat deze COI Focus niet aan het administratief dossier werd toegevoegd en evenmin online raadpleegbaar is. Verzoeker betoogt dat de grootste voorzichtigheid dient worden toegepast, in het bijzonder gezien de gespannen actuele en socio-economische situatie in Venezuela en de laatste golf van repressie tegen de oppositie volgend op de protestmarsen van 21-25 januari 2019.

Wat de socio-economische situatie betreft stelt verzoeker dat deze in de laatste maanden van 2018 nog verslechterd is en dat door deze door de COI Focus in het administratief dossier als "*situation d'urgence humanitaire complexe avec un nombre alarmant de décès*" (p. 41) wordt gekarakteriseerd. Verzoeker betoogt dat de verslagen hieronder duidelijk aangeven dat, in tegendeel tot wat de commissaris-generaal beweert, de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medisch zorg, en huisvesting ontbreekt. Zo wijzen ze erop dat meer dan 80% van de Venezolaanse bevolking ondervoed is (COI Focus "*Vénézuela: Situation sécuritaire*" van 20 april 2018 -in het administratief dossier- p. 34) door de ruisachtige inflatie en de afwezigheid van basisvoedingsmiddelen in de winkels. Bronnen bevestigen dat de bevolking aan ondervoeding lijdt ("*Miami Herald, Hunger sparked by food shortages and hyperinflation is overwhelming hungry Venezuelans, 06/01/2019*"). Hij stelt verder dat de COI Focus vermeldt dat "*precaire levensomstandigheden van de Venezolaanse bevolking, dewelke aan basisvoedingsmiddelen zowel als toegang tot huisvesting en basis medisch zorg ontbreekt*". Verzoeker geeft aan dat de "*publieke infrastructuur zoals scholen, ziekenhuizen, of openbaar vervoer*" niet meer werken (p. 45), dat vrouwen en kinderen bijzonder hard worden getroffen door ondervoeding (p. 35), dat er "*een gebrek aan basis medicamenten en medisch materieel*" is en dat eerder uitgeroeide ziekten terug verschijnen (p. 40-41). Verzoeker benadrukt dat dit tevens bevestigd wordt door de verklaring van een UN Expert Panel over de situatie in Venezuela en verwijst naar UNHCR "*Venezuela: Dire living conditions worsening by the day, UN human rights experts warn*" van 9 februari 2018. Verzoeker wijst erop dat de regering weigert om humanitaire leveringen met medicijnen in Venezuela toe te laten ("*The Guardian, US aid for Venezuela arrives in Colombia but delivery uncertain, 1702/2019*"; "*BBC: News, Venezuela crisis: Président Maduro's days numbered - Mike Pompeo*"). Verzoeker wijst er tevens op dat ook de toegang tot huisvesting onvoldoende is (COI Focus, p. 39). Hij benadrukt dat "*de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medisch zorg, huisvesting ontbreekt. Er is ook geen vooruitzicht op een verbetering van de situatie, door het weigeren van de regering om hulp van internationale organisaties te accepteren (Coi Focus p34)*". Verzoeker haalt aan dat de "*High Representatieve of de Council of de European Union bevestigt dat er nog minder vooruitzicht op een verbetering van de situatie is, sinds president Maduro zich opnieuw tot president heeft laten kiezen, op basis van een niet democratisch verkiezingsproces*" (Declaration by the High Representative on behalf of the EU on the new mandate of President Maduro, 10 januari 2019).

Verzoeker betoogt dat hij ingeval van terugkeer zou worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende levensomstandigheden, wat met een schending van artikel 3 EVRM overeenstemt.

Wat betreft de subsidiaire bescherming geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting.

In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van "*artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de vreemdelingenwet, algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, de redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsbeginsel, artikelen 4 en 41 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna "Handvest")*".

Wat betreft zijn politieke activiteiten bevestigt verzoeker dat "*hij inderdaad, zoals hij doorheen zijn verklaringen uitgelegd heeft, nooit lid van een partij was*", maar stelt dat hij vaak heeft deelgenomen aan manifestaties, zonder deel van een bepaalde oppositie partij te zijn. Verzoeker legt uit dat hij dacht dat met de vraag of hij al politiek actief was, bedoeld werd of hij binnen een partij actief was, wat niet het geval was. Verzoeker wijst erop dat de door hem aangehaalde informatie (*supra*) aantonen dat "*het simpel feit om deel te nemen aan protest marsen tegen de regering tot arrestatie, mishandeling, en zelfs moord kan leiden*".

Waar het CGVS meent dat "*de door verzoeker neergelegde klacht geen bewijswaarde heeft en de deelname aan protest marsen door verzoeker minder geloofwaardig maakt omdat verzoeker zich (volgens de klacht) bij J.H. (lid van de secretariaat van de parlement -zie in bijlage stukken 17-) heeft voorgesteld als leider van Voluntad Popular*", blijkt dit volgens verzoeker nergens uit het document. Verzoeker stelt dat het document zich beperkt tot het vaststellen dat "*verzoeker bij de auteur (J.H.) gemeld heeft dat hij bedreigd werd omwille van zijn oppositie tegen de regime en tegen het aanvragen van een carnet de la patria*". Verzoeker stelt dat zijn raadsman aan het CGVS gevraagd heeft "*om een kopie door te sturen van de neergelegde document, om zeker te zijn dat het hetzelfde document is die verzoeker aan zijn raad gegeven heeft, maar heeft geen antwoord gekregen voor de tijdslimiet voor het indienen van dit beroep*". Hij stelt te zullen proberen "*om een attest van J.H. te verkrijgen om te*

bevestigen dat hij zich niet al leider van de partij Voluntad Popular voorgesteld heeft, en het zodra mogelijk naar uw Raad te sturen”.

Verzoeker herneemt nog dat hij duidelijk verklaard heeft dat hij geen lid was van een partij, waardoor het normaal is dat hij geen persoonlijk contact heeft met leiders van oppositiepartijen.

Wat betreft zijn tegenstrijdige verklaringen over de bezoeken van de *colectivos* legt verzoeker uit dat *“dit verschil zich verklaart omdat de colectivos steeds in zijn wijk waren (CGVS p11), ze bewaken steeds de bevolking en zaten mensen onder druk, daardoor zag hij ze vaak”*. Verzoeker bevestigt dat ze drie keer naar zijn huis gekomen zijn.

Aangaande de door verzoeker neergelegde klacht herneemt verzoeker dat hij deze niet eerder kon verkrijgen omdat hij in Caricole centrum zat en geen contact kon opnemen met J.H., de auteur van de klacht. Waar het CGVS beweert dat de inhoud van de klacht tegenstrijdig is met zijn verklaringen, stelt verzoeker dat de informatie die in de bestreden beslissing wordt aangehaald (Verzoeker zou zich, volgens de beslissing, aan J.H. voorgesteld heeft als leider van de partij Voluntad Popular. De beslissing stelt ook dat de klacht gewag maakt van "constante bedreigingen" en van discriminatie, en dat het stelt dat verzoeker geslagen werd door de *colectivos*) niet kan teruggevonden worden in de versie van de klacht die verzoeker aan zijn raadsman heeft gegeven. Verzoeker herhaalt dat zijn raadsman aan het CGVS gevraagd heeft *“om een kopie door te sturen van de neergelegde document, om zeker te zijn dat het hetzelfde document is die verzoeker aan zijn raad gegeven heeft, maar heeft geen antwoord gekregen voor de tijdslimiet voor het indienen van dit beroep”*. Verzoeker merkt op dat de auteur van de klacht in België woont, waar hij als vluchteling is erkend, zodat het voor het CGVS gemakkelijk zou zijn geweest om hem te contacteren.

Wat betreft zijn socio-economische situatie stelt verzoeker duidelijk te hebben verklaard dat hij en zijn familie getroffen worden door de erbarmelijke socio-economische situatie. Verzoeker wijst erop te hebben uitgelegd dat *“zijn financiële situatie heel moeilijk was, omdat zijn handel door de crisis niet meer werkte (CGVS 1 p9). Hij vreest om opnieuw honger te hebben indien hij terug keert, en dat hij geen medicijnen voor zijn depressie kopen zal kunnen wegens (CGVS 1 p14). De beslissing beweert ook dat zijn broer wie in Spanje verblijft hem helpt, hoewel verzoeker verklaart heeft dat zijn broers zelfs weinig geld verdienen, en dat zijn broer in Spanje hem eens 50 euros doorgestuurd heeft (CGVS 2 p13)”*.

Verzoeker betoogt dat de commissaris-generaal geen rekening gehouden heeft met de situatie van inflatie en ondervoeding en verwijst naar *“The Guardian, "Life's a struggle as Venezuela inflation heads for one million per cent", 25/06/2018”*. Hij stelt dat de inflatie in 2018 bijna 1 miljoen percent was en dat deze volgens het International Monetary Fund 10 miljoen percent kunnen raken in 2019 (*“Miami Herald, Hunger sparked by food shortages and hyperinflation is overwhelming hungry Venezuelans, 06/01/2019”*).

Verzoeker wijst tevens op rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Tot slot meent verzoeker dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert niet meer actueel is en dat de bestreden beslissing dient worden vernietigd.

In hoofdorde wordt gevraagd *“de uitvoering van de bestreden beslissing te hervormen en de verzoeker te erkennen als vluchteling, In ondergeschikte orde, de uitvoering van de bestreden beslissing te hervormen en de verzoeker de subsidiaire bescherming toe te kennen, In uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen terug te sturen voor bijkomend onderzoek, onder anderen, over de onmenselijke of vernederende levensomstandigheden in Venezuela, de repressie, en de erge onveiligheid situatie”*.

2.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken:

- “3. UNHCR, "Venezuela: Dire living conditions worsening by the day, UN human rights experts warn", 9 February 2018, <https://www.ohchr.org/en/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=22646&LangID=E>
4. New-York Times, "Armed Civilian Bands in Venezuela Prop Up Unpopular President", April 22, 2017, <https://www.nytimes.com/2017/04/22/world/americas/armed-civilian-bands-in-venezuela-prop-up-unpopular-president.html>
5. VOA News, "Venezuela's New Anti-hate Law Derided as Censorship", 09/11/2017, <https://www.voanews.com/a/venezuela-anti-hate-law-derided-censorship/4108673.html>
6. Committee to Protect Journalists, "Venezuela's anti-hate law provides Maduro with another tool to intimidate the press", 06/02/2018, <https://cpj.org/blog/2018/02/venezuelas-anti-hate-law-provides-maduro-with-anot.php>
7. The Guardian, Fernando Albán: UN to investigate death in custody of Venezuelan politician, 09/10/2018, <https://www.theguardian.com/world/2018/oct/09/fernando-alban-death-venezuela-opposition-politician-custody>
8. Amnesty International, Venezuela: Hunger, punishment and fear, the formula for repression used by authorities under Nicolas Maduro, 20/02/2019, <https://www.amnesty.org/en/latest/news/2019/02/venezuela-hunger-punishment-and-fear-the-formula-for-repression-used-by-authorities-under-nicolas-maduro/>
9. RTBF, Venezuela: Guaido n'exclut pas d'autoriser une intervention militaire des USA si nécessaire, 09/02/2019, https://www.rtf.be/info/monde/detail_venezuela-guaido-n-exclut-pas-d-autoriser-une-intervention-militaire-des-usa-si-necessaire?id=10141094
10. Human Rights Watch, Venezuela: Suspected Plotters Tortured- Military Officers, Family Members Detained and Abused, 09/01/2019, <https://www.hrw.org/news/2019/01/09/venezuela-suspected-plotters-tortured>
11. The Guardian, US aid for Venezuela arrives in Colombia, but delivery uncertain, 17/02/2019, <https://www.theguardian.com/world/2019/feb/17/us-aid-for-venezuela-arrives-in-colombia-but-delivery-uncertain>
12. BBC News, Venezuela crisis: President Maduro's 'days numbered' - Mike Pompeo, 24/02/2019, <https://www.bbc.com/news/world-latin-america-47348293>
13. Miami Herald, Hunger sparked by food shortages and hyperinflation is overwhelming hungry Venezuelans, 06/01/2019, <https://www.miamiherald.com/news/nationworld/world/americas/venezuela/article223950330.html>
14. Al Jazeera "Venezuela in crisis: All the latest updates", 25/03/2019, <https://www.aljazeera.com/news/2019/01/venezuela-crisis-latest-updates-190123205835912.html>
15. Reuters, "Phone calls, dismissal threats: Venezuela pressures state workers to vote", 29/07/2017, <https://www.reuters.com/article/us-venezuela-politicsworkers/phone-calls-dismissal-threats-venezuela-pressures-state-workers-to-vote-idUSKBN1AE08P>
16. Klacht van verzoeker aan J.H., van 18/04/2018
17. Identiteit kaart van J.H., lid van de secretariaat van de parlement en werk certificaat".

Bij verweernota van 15 april 2019 voegt verweerder de COI Focus “Venezuela – situation sécuritaire” van 4 april 2019, de COI Focus “Venezuela. Le retour des ressortissants vénézuéliens” van 10 januari 2019 en de vertaling “van het proces-verbaal van 18 april 2019 en de aangifte van verzoekende partij”.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, §1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een

beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker met zijn Venezolaans paspoort, uitgereikt op 21 januari 2015 met een geldigheidsduur van vijf jaar, en zijn Venezolaanse identiteitskaart zijn identiteit en Venezolaanse nationaliteit aantoont. Deze worden niet betwist.

2.4.2. De Raad merkt in deze op dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij geboren is in de Dominicaanse Republiek en de Dominicaanse nationaliteit had. Verzoeker is pas als 16jarige naar Venezuela gegaan en heeft daar de Venezolaanse nationaliteit aangevraagd en verkregen. Verzoekende partij verklaarde op het CGVS dat hij afstand gedaan heeft van zijn Dominicaanse nationaliteit (notities 1, p. 2-5). Ter terechtzitting wordt erop gewezen dat zowel Venezuela (artikel 34 van de Venezolaanse Grondwet) als de Dominicaanse Republiek (artikel 20 van de Dominicaanse Grondwet) de dubbele nationaliteit aanneemt. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom verzoeker afstand zou doen van de Dominicaanse nationaliteit, te meer hij daar geen belang bij had en bovendien bijkomende procedures diende te volgen. De Raad stelt ter terechtzitting vast dat verzoeker niet in het minst kan toelichten, laat staan aantonen, dat hij daadwerkelijk afstand gedaan heeft van zijn Dominicaanse nationaliteit. De Raad dient er dan ook van uit te gaan dat verzoeker zowel over de Venezolaanse als de Dominicaanse nationaliteit beschikt.

2.4.3. Verzoeker dient dan ook aan te tonen dat hij - indien nodig - geen bescherming kan vinden in de beide landen waarvan hij de nationaliteit heeft. Verzoeker voert - ook ter terechtzitting - geen vrees ten aanzien van de Dominicaanse Republiek aan. De vaststelling dat hij bescherming kan vinden in één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, volstaat aldus om hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming te weigeren.

2.4.4. Wat betreft verzoekers vrees ten aanzien van Venezuela oordeelt de Raad volledigheidshalve als volgt:

2.4.5. Verzoeker verklaart Venezuela te zijn ontvlucht omwille van problemen met de *colectivos*, de algemene veiligheidssituatie en de implosie van de gezondheidszorg. Verzoeker wijst tevens op zijn deelnames aan betogingen en marsen tegen het huidige regime.

2.4.6. Vooreerst maakt verzoeker zijn voorgehouden politiek profiel niet aannemelijk. Zo verklaarde verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij nooit actief was voor een organisatie, vereniging of partij (vragenlijst CGVS, vraag 3.3), gaf hij in zijn eerste persoonlijk onderhoud aan dat hij nooit politiek actief geweest is en nooit lid was van een politieke partij doch wel – zoals iedereen – had deelgenomen aan marsen (notities van het persoonlijk onderhoud van 14 juni 2018 (hierna: notities 1), p. 11. De Raad stelt vast dat verzoeker een politiek profiel aanmaakt naarmate de procedure vordert. Zo stelde hij (pas) tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud dat hij altijd actief is geweest bij “*de oppositie*”, dat hij altijd heeft deelgenomen aan alle marsen en dat hij daarom het land verlaten heeft (notities van het persoonlijk onderhoud van 3 december 2018 (hierna: notities 2), p. 3).

Wat betreft zijn politieke activiteiten bevestigt verzoeker in zijn verzoekschrift dat “*hij inderdaad, zoals hij doorheen zijn verklaringen uitgelegd heeft, nooit lid van een partij was*”, maar stelt dat hij vaak heeft deelgenomen aan manifestaties, zonder deel van een bepaalde oppositie partij te zijn. Verzoeker legt uit dat hij dacht dat met de vraag of hij al politiek actief was, bedoeld werd of hij binnen een partij actief was, wat niet het geval was.

Dergelijke toelichting gaat echter aan voorbij dat de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen grondslag vinden in het administratief dossier en geen ruimte laten voor de nuancerings die verzoeker *post factum* nog tracht aan te brengen. Het *a posteriori* bijsturen van zijn verklaringen in het verzoekschrift en louter bevestigen van één van de uiteenlopende versies van het asielaanvraag volstaat geenszins om de vastgestelde incoherenties te weerleggen. Deze blijven dan ook onverminderd overeind.

2.4.7. Daarnaast stemmen de inhoud van de door verzoeker neergelegde klacht en zijn verklaringen niet overeen, wat enerzijds de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden politiek profiel en activiteiten verder ondermijnt en anderzijds de authenticiteit van het neergelegde document onderuithaalt. Immers, uit de klacht, opgesteld door J.H., zou verzoeker zich aan hem hebben voorgesteld als leider van de partij *Voluntad Popular*, terwijl verzoeker zowel bij de DVZ, als bij het CGVS ontkennde dat hij aangesloten was bij een politieke partij (vragenlijst CGVS, vraag 3.3; notities 1, p. 11). Ook tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud, wanneer gevraagd of hij ooit was aangesloten bij een politieke partij, antwoordde verzoeker eerst bevestigend om meteen daarna te beweren dat hij nooit wettelijk was ingeschreven bij een partij omdat zoiets niet langer mogelijk is in Venezuela wegens brandmerking door het regime (notities 2, p. 3).

2.4.8. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat nergens uit het document kan blijken dat hij zich heeft voorgesteld als leider van *Voluntad Popular* en dat het document zich beperkt tot het vaststellen dat *“verzoeker bij de auteur (J.H.) gemeld heeft dat hij bedreigd werd omwille van zijn oppositie tegen de regime en tegen het aanvragen van een carnet de la patria”*. Verzoeker stelt dat zijn raadsman aan het CGVS gevraagd heeft *“om een kopie door te sturen van de neergelegde document, om zeker te zijn dat het hetzelfde document is die verzoeker aan zijn raad gegeven heeft, maar heeft geen antwoord gekregen voor de tijdslimiet voor het indienen van dit beroep”*.

2.4.9. Uit het administratief dossier blijkt echter dat de bestreden beslissing op donderdag 28 februari 2019 bij aangetekende brief werd verstuurd naar de door verzoeker gekozen woonplaats, zodat dinsdag 5 maart 2019 als derde werkdag derhalve de dag van de kennisgeving en de eerste dag van de beroepstermijn is (overeenkomstig artikel 39/57, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet), wat woensdag 3 april 2019 de vervaldag maakt. Verzoeker heeft gewacht tot 26 maart 2019 met de vraag aan het CGVS een kopie door te sturen van het neergelegde document. In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert, werd het antwoorddocument (e-mail van 2 april 2019) door het CGVS nog net voor het verstrijken van de beroepstermijn aan haar raadsman overgemaakt. Verzoekers raadsman heeft het verzoekschrift reeds op 28 maart 2019 aan de postdiensten te bezorgen.

2.4.10. Daarbij komt dat verzoeker overeenkomstig de wet van 11 april 1994 een recht op inzage heeft. Dit betreft een passieve openbaarheid op verzoek gezien dit inzagerecht enkel geschiedt op aanvraag. Verzoeker en diens raadsman mochten tevens, conform artikel 32 van de Grondwet, het administratief dossier, komen inkijken op de zetel van het Commissariaat-generaal.

De Raad merkt evenwel op dat de mogelijkheid om toegang te verkrijgen tot het administratief dossier niet raakt aan de wettigheid van de bestreden beslissing zelf, doch betrekking heeft op de mogelijkheid om middelen aan te voeren bij de Raad. Volgens vaste rechtspraak moeten in het verzoekschrift alle middelen ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472; RvS 22 april 2010, nr. 203.209; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738), in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS 10 februari 2010, nr. 200.738).

De Raad merkt op dat van verzoekers raadsman, indien deze constateerde dat er nog geen reactie kwam op haar specifieke vraag van 26 maart 2019, kon worden verwacht dat deze een diligente houding aannam en het dossier ging inkijken op het Commissariaat-generaal, doch dat deze verzaakt heeft aan de mogelijkheid om het dossier in te kijken op de zetel van het CGVS teneinde zijn verdediging voor het verstrijken van de beroepstermijn te kunnen voeren.

Hoe dan ook werd het document in kwestie (*Acta de Denuncia* van 18 april 2018) neergelegd door verzoeker op de zetel van het CGVS tijdens het laatste persoonlijk onderhoud van 3 december 2018, zodat redelijk is aan te nemen dat dit document toegevoegd aan het administratief dossier, gekend is door verzoeker. Het feit dat het gevraagde stuk op 2 april 2019 (binnen de beroepstermijn) aan verzoekers raadsman werd bezorgd, doet dan ook geen afbreuk aan de rechten van verdediging van verzoeker, noch aan het bestaan van dit document en de aanwezigheid ervan in het administratief dossier.

2.4.11. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift ontkent dat het document vermeldt dat verzoeker een leider van de *Voluntad Popular* is, blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker twee documenten heeft neergelegd die beiden werden opgesteld door J.H., enerzijds de akte van aangifte gedaan door verzoeker en anderzijds de *Acta de Denuncia* van 18 april 2018. Uit de vertaling van deze *Acta de Denuncia* van 18 april 2018 blijkt ontegensprekelijk dat verzoekende partij wel degelijk verklaart een leider te zijn van de *Partido político Voluntad Popular* (*“De burger [verzoeker] bevestigt dat hij een leider is van de politieke partij Voluntad Popular, die haar politiek leven startte in de stad Caracas en in de*

staat Apure. (...)). De loutere ontkenning hiervan in het verzoekschrift doet uiteraard geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen. Bijgevolg kan een dergelijk stuk neergelegd ter ondersteuning van verzoekers vraag om internationale bescherming, maar dat strijdig is met verzoekers eigen verklaringen, zijn relaas bezwaarlijk staven. De vaststelling dat verzoeker een document neerlegt waarvan hij de inhoud niet kent en strijdig is met zijn verklaringen, ondergraaft de bewijswaarde van dergelijk document.

2.4.12. Voorts bleven verzoekers verklaringen aangaande de vele marsen waaraan hij zou hebben deelgenomen oppervlakkig en algemeen. Verzoeker kon slechts de arrestaties van publieke figuren als Leopoldo Lopez en Antonio Ledezma en de oprichting van de grondwetgevende vergadering waarmee het verkozen parlement haar macht verloor, noemen als aanleiding van marsen waaraan hij zou hebben deelgenomen. Verzoeker kon geen andere voorbeelden geven en kon de arrestaties van Lopez en Ledezma overigens niet in de tijd situeren (notities 2, p. 3-5). De weinige voorbeelden die verzoeker aanhaalde, betreffen aldus zeer bekende gebeurtenissen die uitvoerig in de media werden verslaan. Bovendien bracht verzoeker geen enkel begin van bewijs van zijn vele deelnames aan marsen of andere politieke activiteiten aan. Van verzoeker die zich een politiek profiel aanmeet, kan verwacht worden dat hij veel meer informatie kan verschaffen over zijn concrete activiteiten en hiervan een begin van bewijs kan aanbrengen, *quod non*. De vaststelling dat verzoeker behalve J.H. geen andere personen van de oppositie persoonlijk bleek te kennen (notities 2, p. 6), relateert zijn voorgehouden politiek profiel verder.

2.4.13. Verzoeker verklaart – voor zover geloofwaardig – aldus een algemeen relaas gelijk aan dat van de talrijke andere demonstranten (al dan niet van de oppositie) die af en toe deelnamen aan manifestaties of die hielpen tijdens de verkiezingen, zonder dit concreet te kunnen opvullen. Voor zover verzoeker werkelijk aan bepaalde betogingen deelnam, maakt hij aldus niet aannemelijk dat hij tot de oppositie behoorde, noch dan aangenomen worden dat hij persoonlijk gevisieerd werd of zou worden door de Venezolaanse autoriteiten.

2.4.14. Uit de informatie in het administratief dossier, het verzoekschrift en de verweernota blijkt dat er in Venezuela inderdaad sprake kan zijn van intimidatie en repressie van opposanten van de Venezolaanse regering, waaronder deze die opstapten tijdens de massabetogingen. Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van de levensstandaard. Volgens de NGO “*Observatorio Venezolano de la Conflictividad Social*” (OVCS) vinden er de laatste jaren duizenden betogingen plaats.

2.4.15. Deze informatie geeft echter ook aan dat de Venezolaanse autoriteiten sinds de beëindiging van de massademonstraties in juli 2017 meer doelgericht en selectiever te werk zijn gaan en dat hierbij hoofdzakelijk personen gevisieerd worden wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij. Verzoekers bewering in zijn verzoekschrift op dat de door hem aangehaalde informatie aantonen dat “*het simpel feit om deel te nemen aan protest marsen tegen de regering tot arrestatie, mishandeling, en zelfs moord kan leiden*” kan dan ook niet gevolgd worden.

“*Human Rights Violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight*” van juni 2018, opgesteld door OHCHR (zoals geciteerd in de COI Focus “*Venezuela: Situation Sécuritaire*” van 4 april 2019), spreekt in die zin van personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij, verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen, personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime, studentenleiders, professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit, verdedigers van mensenrechten, personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening, leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen, etc (p. 22-28). De Raad merkt op dat nergens uit de informatie in het administratief dossier, of bij het verzoekschrift of bij de verweernota neergelegd volgt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij, dan wel het sporadisch deelnemen aan demonstraties, zou leiden tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten.

2.4.16. Daarnaast maakt verzoeker de vermeende bezoeken van de *colectivos*, erop gericht om verzoeker onder druk te zetten een carnet de la patria aan te vragen, evenmin aannemelijk.

Zo hield verzoeker tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud voor dat hij vanaf februari 2018 twee keer een bezoek kreeg van *colectivos* (notities 1, p. 10-11), terwijl hij tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud dan weer aangaf dat de *colectivos* in een tijdspanne van een maand drie keer aan zijn appartement zijn gekomen, de laatste keer op 12 april 2018 (notities 2, p. 8). Dergelijke wijzigende verklaringen over eenvoudige, doch essentiële elementen ondergraven de waarachtigheid van verzoekers verklaringen dienaangaande.

2.4.17. Verzoeker legt in zijn verzoekschrift uit dat “*dit verschil zich verklaart omdat de colectivos steeds in zijn wijk waren (CGVS p11), ze bewaken steeds de bevolking en zaten mensen onder druk, daardoor zag hij ze vaak*” en bevestigt dat ze drie keer naar zijn huis gekomen zijn. De nuanceringen die verzoeker in zijn verzoekschrift opnieuw *post factum* tracht aan te brengen kunnen geen afbreuk doen aan de voorgaande vaststellingen, die hun grondslag vinden in het administratief dossier.

2.4.18. Verzoeker verklaarde dat hij naar aanleiding van zijn problemen met de *colectivos* op 18 april 2018 een klacht overmaakte aan parlamentslid J.H. op 18 april 2018 (notities 2, p. 8). Verzoeker legde deze klacht neer tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud op 3 december 2018 en maakte in zijn vorige gehoren bij de DVZ en het CGVS geen melding van deze klacht. Daarenboven werd hierboven reeds vastgesteld dat de inhoud van deze klacht niet overeenkomt met verzoekers verklaringen. Bovendien verklaarde verzoeker louter dat de *colectivos* gewapend naar zijn huis kwamen en hem onder druk zetten om de carnet de la patria af te halen (notities 2, p. 7), terwijl in de klacht een ander relaas wordt voorgehouden en wordt vermeld dat verzoeker zou zijn geslagen en met de dood bedreigd. Deze ongerijmdheden doen nog bijkomend fundamenteel afbreuk aan de bewijswaarde van de klacht, alsook aan de waarachtigheid van verzoekers verklaringen. De Raad hecht geen geloof aan verzoekers problemen met de *colectivos*.

2.4.19. Wat betreft verzoekers vrees om bij terugkeer problemen te kennen omdat hij in het buitenland verbleven heeft en er een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, kan worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over zijn activiteiten in het buitenland, de redenen waarom hij Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en door verwerende partij toegevoegd bij verweernota (COI Focus “*Venezuela: le retour des ressortissants vénézuéliens*” van 10 januari 2019) blijkt immers niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar Venezuela louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. De behandeling die een afgewezen asielzoeker te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die ervan verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze de Venezolaanse regering zullen ondermijnen. Uit de beoordeling van verzoekers verklaringen blijkt duidelijk dat hij geen dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond, wel integendeel. Verzoeker verliet Venezuela legaal met zijn eigen paspoort (verklaring DVZ, punt 31).

2.4.20. De door verzoeker bij het CGVS neergelegde foto's, resoluties en rapporten betreffen slechts de algemene situatie in Venezuela en hebben geen betrekking op zijn persoonlijke situatie. Deze kunnen dan ook niet volstaan om verzoekers persoonlijke vrees voor vervolging aan te tonen.

2.4.21. Waar verzoeker de algemene socio-economische situatie in Venezuela aanhaalt, hierbij verwijzend naar zijn gezondheidsproblemen, stelt de Raad vast dat dit geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, zijnde ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling immers aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen.

2.4.22. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van gefabriceerde *post factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in onderhavig arrest kunnen weerleggen.

2.4.23. In acht genomen wat voorafgaat, in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) sprak zich als volgt uit over de draagwijdte van artikel 15, *sub b*) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, *sub b*) van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, de omzetting vormt en oordeelde dat, “[h]et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht [...] deel uit[maakt] van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt.

“[d]e [...] termen “foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), “*Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*”, C-465/07, § 32).

Het Hof vervolgt “[b]ovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, *sub b*, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, *sub c*, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd” (*Ibid.*, § 28).

Bij arrest van het HvJ van 18 december 2014 (GK), “*M’Bodj t. Belgische Staat*”, C-542/13 (§ 32 en § 36) stelt het HvJ dat het toepassingsgebied van artikel 15, *sub b*) van de Richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Zo stelt het Hof dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, *sub b*) van de Richtlijn 2011/95/EU “moet voortvloeien uit de gedragingen van derden” en dat “de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen” door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de Richtlijn 2011/95/EU zoals omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. In punt 36 vervolgt het Hof: “Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

Waar verzoeker, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, steunt op dezelfde feiten als deze aan de basis van zijn vraag om als vluchteling te worden erkend, dient worden hernomen dat niet wordt ontkend noch betwist dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten door de Venezolaanse autoriteiten, doch dat verzoeker geheel geen profiel van een opposant heeft. Zoals hoger gesteld, dient de beoordeling te gebeuren op individuele wijze in de zin van artikel 4, § 1, van de Richtlijn 2011/95/EU.

De Raad kan dan ook verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden politieke vervolging niet heeft aangetoond en hij evenmin aannemelijk maakt zich met politiek te hebben ingelaten, laat staan een profiel heeft dat beantwoordt aan de kenmerken zoals aangegeven in de boven geciteerde mensenrechtenrapporten (“*Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*” van juni 2019, opgesteld door OHCHR, zoals geciteerd in de COI Focus “*Venezuela: Situation Sécuritaire*” van 4 april 2019).

In de mate dat verzoekende partij haar ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet nog probeert aan te tonen door in te gaan op de algehele sociale en economische situatie in Venezuela, betoogt zij dat hij ingeval van terugkeer zou worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende levensomstandigheden, wat met een schending van artikel 3 van het EVRM overeenstemt. Verzoeker stelt dat de situatie in de laatste maanden van 2018 nog verslechterd is

en dat deze door de COI Focus in het administratief dossier als "*situation d'urgence humanitaire complexe avec un nombre alarmant de décès*" (p. 41) wordt gekarakteriseerd. Verzoeker betoogt dat de verslagen hieronder duidelijk aangeven dat, in tegendeel tot wat de commissaris-generaal beweert, de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medisch zorg, en huisvesting ontbreekt. Zo wijzen ze erop dat meer dan 80% van de Venezolaanse bevolking ondervoed is (COI Focus "*Vénézuela: Situation sécuritaire*" van 20 april 2018 -in het administratief dossier- p. 34) door de ruisachtige inflatie en de afwezigheid van basisvoedingsmiddelen in de winkels. Bronnen bevestigen dat de bevolking aan ondervoeding lijdt ("*Miami Herald, Hunger sparked by food shortages and hyperinflation is overwhelming hungry Venezuelans, 06/01/2019*"). Hij stelt verder dat de COI Focus vermeldt dat "*precaire levensomstandigheden van de Venezolaanse bevolking, dewelke aan basisvoedingsmiddelen zowel als toegang tot huisvesting en basis medisch zorg ontbreekt*". Verzoeker geeft aan dat de "*publieke infrastructuur zoals scholen, ziekenhuizen, of openbaar vervoer*" niet meer werken (p. 45), dat vrouwen en kinderen bijzonder hard worden getroffen door ondervoeding (p. 35), dat er "*een gebrek aan basis medicamenten en medisch materieel*" is en dat eerder uitgeroeide ziekten terug verschijnen (p. 40-41). Verzoeker benadrukt dat dit tevens bevestigd wordt door de verklaring van een UN Expert Panel over de situatie in Venezuela en verwijst naar UNHCR "*Venezuela: Dire living conditions worsening by the day, UN human rights experts warn*" van 9 februari 2018. Verzoeker wijst erop dat de regering weigert om humanitaire leveringen met medicijnen in Venezuela toe te laten ("*The Guardian, US aid for Venezuela arrives in Colombia but delivery uncertain, 1702/2019*"; "*BBC: News, Venezuela crisis: Président Maduro's days numbered - Mike Pompeo*"). Verzoeker wijst er tevens op dat ook de toegang tot huisvesting onvoldoende is (COI Focus, p. 39). Hij benadrukt dat "*de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medisch zorg, huisvesting ontbreekt. Er is ook geen vooruitzicht op een verbetering van de situatie, door het weigeren van de regering om hulp van internationale organisaties te accepteren (Coi Focus p34)*". Verzoeker haalt aan dat de "*High Representative of the Council of the European Union bevestigt dat er nog minder vooruitzicht op een verbetering van de situatie is, sinds president Maduro zich opnieuw tot president heeft laten kiezen, op basis van een niet democratisch verkiezingsproces*" (Declaration by the High Representative on behalf of the EU on the new mandate of President Maduro, 10 januari 2019).

De Raad stelt vast dat de strekking en de toon van de verschillende voorgelegde rapporten en toegevoegde COI in dezelfde lijn ligt. De Raad neemt met beide partijen aan dat de sociaal-economische situatie in het land is geïmplodeerd. De Raad betwist evenmin dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Wat betreft de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4 § 1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt: "*De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter (eigen onderlijning), en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.*"

Voor zover verzoekende partij medische problemen heeft, dient zij zich aldus te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt de vaste rechtspraak van het EHRM dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr.43611/11, "*F.G. e.a. / Sweden*", §§ 111-112).

In het arrest van het EHRM van 26 augustus 2016, nr. 59166/12, "*J.K. e.a. / Sweden*", §§ 79-81 bevestigt het Hof deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in "*Saadi v. Italy*

([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in *F.G. v. Sweden* ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)". Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten "are not able to obviate the risk by providing appropriate protection" (zie EHRM 17 juli 2008 nr. 25904/07, "NA. / The United Kingdom", § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, "F.H. v. Sweden", § 102; en EHRM 29 April 1997, nr. 24573/94, "H.L.R. / France", § 40). Het Hof benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Ten slotte stelt het Hof ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (§ 81 *The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual's claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see Salah Sheekh v. the Netherlands, no. 1948/04, § 141, 11 January 2007; Chahal v. the United Kingdom, 15 November 1996, § 98, Reports 1996-V; and Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)*". Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, "Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk", § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, "Y./Rusland", § 79; EHRM 28 februari 2008, 37201/06, "Saadi/Italië", § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, "Mamatkulov en Askarov/Turkije", § 73; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/99, "Müslim/Turkije", § 68).

Verzoekende partij kan niet stellen dat zij een kwetsbare persoon is die leefde onder bijzondere benarde, inhumane omstandigheden. Noch kan zij aantonen dat er omwille van de benarde sociaal-economische omstandigheden in Venezuela een positieve intentie, of verregaande onverschilligheid, zou bestaan om haar persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te onderwerpen. Verzoekende partij stelt evenmin dat zij geheel afhankelijk was/is van overheidssteun (onder andere via het systeem van de 'carnet de la patria'), of die buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, waardoor verzoekende partij in een toestand van achterstelling zou terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, "Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk", § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, "Salah Sheekh / Nederland", § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, "M.S.S. / België en Griekenland", § 254).

De Raad neemt aan, zoals hoger en ook in het verzoekschrift aangehaald, dat de ernstige tekortkomingen in het publieke voorzieningen geweld kan meebrengen, temeer gezien civiele groeperingen worden ingeschakeld bij de verdeling van goederen, voedsel en geneesmiddelen. Verzoekende partij was echter wel gehuisvest en leefde niet in armoede. Zo bezat verzoeker samen met zijn tante – die op heden nog steeds in Venezuela verblijft – een appartement in Caracas, wist verzoeker jarenlang in zijn levensonderhoud te voorzien door de informele handel in kleding die hij had opgezet, en slaagde hij erin om met de steun van zijn broer in Spanje zijn reis naar België te financieren (notities 1, p. 3, p. 7, p. 8, p. 9). Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte en dus terecht een onmenselijke of vernederende behandeling dient te vrezten.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in voornoemde rapporten uit het administratief dossier of door verzoekende partij neergelegd, wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekende partij *in concreto* dient aan te tonen dat zij in haar land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoeker betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, alwaar hij in gebreke blijft.

2.5.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict".

De diepe economische en politieke crisis in Venezuela is niet het gevolg van een gewapend conflict maar veeleer van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. De oppressie gaat uit van de staat zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de "*Colectivos chavistas*" en de megabandas, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de druggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie ook de COI Focus "*Venezuela: Situation Sécuroitaire*" van 4 april 2019). Hoe dan ook, er kan uit de informatie bij het administratief dossier, het verzoekschrift en de verweernota niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont dit ook niet aan.

2.6. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Verzoeker toont voorts niet aan dat de volle rechtsmacht waarover de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt in het kader van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet voldoen aan de vereisten van artikel 13 van het EVRM.

2.8. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.*" Onder "*middel*" in de zin van deze bepaling moet conform vaste rechtspraak van de Raad van State worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Verzoeker licht niet hoe artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie dat een verplichting in hoofde van de instellingen, organen en instanties van de Unie betreft, dienstig kan worden aangevoerd.

2.9. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.9.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.9.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend twintig door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK